

at da der ved privat Initiativ fremkom et Forslag i Folketinget om den dobbelte Brændevinsafgift af den, der nu er foreslaaet — i 1886 tror jeg, det var — gjorde Finansminister Estrup opmærksom paa, at naar man foreslog en saa høj Brændevinsafgift, vilde Forbruget indskrænkes med $\frac{1}{3}$. Nu foreslaar man fra Regeringens Side kun det halve af, hvad der foresloges i 1886, og nu mener man, at Forbruget skulde indskrænkes med Halvdelen, det tror jeg ikke har noget paa sig. Men det er jo i øvrigt af den Slags Ting, som der ikke kan diskuteres om. Der kan kun opstilles et Skøn, en Sandsynlighedsberegning, men i hvert Fald har jeg den Tro, at vi snarere maa regne med 10 Millioner Kroners Forhøjelse end med 5 Millioners. Jeg ved, som sagt, ikke, om det ærede Flertal samtidig med det Toldlovsforslag, som i Fjor bragtes i Forslag fra Flertallets Side, vil kræve en saa høj Brændevinsafgift, men hvis det er Tilfældet, mener jeg, man kan sige sig selv, at saa gives der ikke nogen bedre Vej til at slaa det hele i Stykker og hindre et virkeligt Resultat. Det er selvfølgelig umuligt, at sligt kan gennemføres, og jeg kan heller ikke tro, at det ærede Flertal nogen Sinde har kunnet gaa ud fra, at sligt paa nogen Maade var gennemførligt. Og hvis Flertallet mener, som det ærede Medlem har udtrykt sig, at det skulde være Vejen, at Landstinget siger sin virkelige Mening over for en Stilling, som i Virkeligheden er den, at Folketinget ergaet saa langt ned, som det kan, og vælger den Stilling at gaa saa højt op som muligt, maa det bero paa en stor, stor Misforstaaelse. Det er jo det samme som at slaa det hele i Stykker. Hvis det høje Ting følger Udvalgets Flertal og opstiller eller vedtager noget lignende under Forhandlingen i Aar — jeg ved det jo ikke, og jeg vil ønske og haabe, at det ikke vil ske — ville ærede Medlemmer kunne forstaa, at der er rigtig god Grund til for Folketinget at forlade dette Kompromis. Det er jo en Selvfølge, at det, som her foreligger for os, er ikke Folketingets Standpunkt. Ærede Medlemmer vide meget godt, at det er et Kompromis, hvor man har gjort Indrømmelser, som ere langt større, end Venstre nogensinde har gjort lige siden 1871; og det er en Selvfølge, at det er noget, som ingen ærede Medlemmer her i Salen maa betragte som Folketingets Standpunkt. Dersom man afviser et saadant Kompromis med saa store Indrømmelser, er det jo en Selvfølge, at saa maa

Folketinget ende med at sige sin virkelige Mening. Jeg synes, det vilde være uværdigt for det andet Ting da at blive staaende ved dette Kompromis. Men saa ere vi lige nær, saa er Sagen sluttet i adskillige Aar, men dermed er den ikke død, for den kan ikke dø.

Med Hensyn til selve Forslaget, det Kompromisforslag, som foreligger her for os, vil jeg sige, at Folketinget har jo udtalt, at det er villigt til at give Kompensation for den allerstørste Del. Nedgangen er saa saare lille i Forhold til, hvad Statskassen kan taale og i Forhold til de berettigede Krav, der gennem en Menneskealder have været opstillede. Og med Hensyn til Beskyttelsessatserne, som det ærede Medlem dvælede særligt ved, vil jeg gøre opmærksom paa, at en stor Mængde Beskyttelsessatser røres der jo ikke ved; de ere blevne staaende og enkelte ere blevne forhøjede. Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at Beskyttelsesoldsatserne ere langt over det dobbelte og for mange Satser Vedkommende det mangedobbelte af, hvad man forudsatte i 1863. Den Gang forudsatte man omkring 10 pCt. af Varepriserne som en passende Beskyttelse, for enkelte Satser mindre, for enkelte mere. Nu er man paa Grund af Varepriseres Fald kommen til langt over det dobbelte, og for adskillige Satser endogsaa til 100 pCt. og derover. Beskyttelsen er jo aldeles urimelig paa mangfoldige Omraader. Men naar Folketinget alligevel trods alle Forudsætninger fra Fortiden og trods alle Urimeligheder er blevet staaende ved at foreslaa en Nedgang hist og her ikke paa hele Linien, men en beskedent Nedgang til saadan noget som 15—20—25 pCt., maaske gennemsnitlig en Beskyttelse af 20 pCt., saa haaber jeg alligevel, at det for en ædruelig Betragtning skal erkendes, at det er et meget maadeholdent Standpunkt; det er et Kompromisforslag, som Folketinget fra sit Standpunkt meget vel kan være bekendt over for det høje Landsting. Men, som sagt, det vilde efter mit Skøn være uværdigt, om det andet Ting blev ved paa den Vis, naar det ikke møder tilsvarende god Vilje i dette høje Ting, og jeg vil i saa Henseende haabe det bedste. Det faa vi nu at se under de følgende Forhandlinger. Med Hensyn til den Ytring, jeg lod falde om, at dersom Folketinget endte med ogsaa at sige sin virkelige Mening og opstille sine ideelle Ønsker, saa vare vi lige nær eller lige langt fra hinanden, vil jeg dertil føje dette: Sagen kan vel skydes ud nogle Aar, men den kan ikke dø. Kravet vil vokse